

γῆμας τε σεμνῶς καὶ τεκῶν θυγατέρα·
 εἶτ' ἀποβαλὼν θανάτῳ συνευενέτιν,
 καὶ τὰ μοναχῶν ὑποδὺς ὁμοψύχως,
 ὤφθη δοχεῖον ἀρετῶν τῶν ἐνθέων,
 ἔπειτα ποιμῆν τῆς μονῆς Γαλησίου,
 καὶ ποιμενάρχης ἀρχιθύτης τ' αὖ μέγας·
 Ἐπεὶ δ' Ἰταλῶν δόγμα παρεισεφθάρη
 ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οὐ καλῶς ἐκκλησία
 τούτου διιθύνοντος εὐσεβῶς θρόνον,
 καὶ τῷδ' ἐπῆκτο τὰδ' ἐπαινεῖν τις βία,
 ὁ δ' ἀκλινῶς ἤδραστο δογμάτων βάσει·
 ἐκβάλλεται δὴ τοῦ θρόνου μάλ' ἀδίκως,
 ὡς ὑπεραθλῶν δογμάτων ὀρθῶν ἄγαν.

Τούτου τοῦ ὁμολογητοῦ Πατριάρχου σώζεται ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις πόνημα περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ. Οἰκειόχειρος ὁμολογία τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἰωσήφ τοῦ Ὁμολογητοῦ. Ἐξεδόθη μετὰ τῆς Ἀντιρρήσεως Νεκταρίου Ἱεροσολύμων περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα ἐν Ἰασίῳ τῷ 1682 ἔτει. Σφάλλονται οἱ ἀποδιδόντες τὴν Ὁμολογίαν ταύτην τῷ ἐν τῇ Φλωρεντινῇ ψευδοσυνόδῳ παρουσιάσαντι Πατριάρχῃ Ἰωσήφ. Ἐν τῇ Βατικανῇ βιβλιοθήκῃ σώζεται „Πιττάκιον τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ πρὸς τὸν μετὰ ταῦτα μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Ἰγνάτιον, δέσμιον ὄντα τηνικαῦτα διὰ τὴν Λατινικὴν ὑπόθεσιν.“

Ἰὼβ Ἰασίτης, ἱερομόναχος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τοῦ Ἰασίτου ὀνομαζομένης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον ἔλαβε (β), μαθητῆς τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ καὶ τῶν λατι-

(β) Ἡ μονὴ αὕτη ἔκειτο πλησίον τῆς κοινοβιακῆς γυναικείας μονῆς τῆς

